

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi W. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 stycznia 2010 r., w sprawie z powództwa W. J.

przeciwko Zakładom Metalurgicznym "S." Spółce Akcyjnej i in.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2013 r.,

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) odrzuca wnioski pozwanych ad 1 i 2 o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi,**
- 3) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą powódki W. J. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 stycznia 2010 r. należy zważyć, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia powyższych wymagań.

Nie wskazano, czy wyrok został zaskarżony w całości czy w części. Jako pozwanych wskazano Skarb Państwa – Ministra Skarbu Państwa oraz Impexmetal S.A. w Warszawie, pomimo, że podmioty te nie były pozwanymi w sprawie, której dotyczy skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku. Wyrok zapadł bowiem w stosunku do Zakładów Metalurgicznych „S.” S.A., zaś fakt, że wskazane wyżej podmioty są współnikami pozwanego nie oznacza, że same także są pozwanymi.

Spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. polega na wskazaniu konkretnego przepisu prawa, tj. numeru artykułu (paragrafu, ustępu), oraz aktu prawnego wraz z podaniem miejsca jego publikacji. Wymaganie to stanowi odrębny wymóg skargi kasacyjnej. Skarżąca nie spełniła tego wymogu, albowiem nie wskazała w sposób wyodrębniony na to, z którym przepisem prawa zaskarżony wyrok jest niezgodny. Samo tylko odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia nie stanowi spełnienia tego wymagania, są one bowiem niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje

(postanowienie SN z dnia 30 czerwca 2009r., IV CNP 29/2009, LexisNexis nr 3113310, postanowienie SN z dnia 26 marca 2009r. II BU 27/2008 LexisNexis nr 2254635, postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, LexPolonica nr 407637 (OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140), postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2008 r. I CNP 115/2007, LexisNexis nr 3045464).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, za pomocą którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżąca uzasadniając, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazała jedynie na niedopuszczalność skargi kasacyjnej powołując się na przepis art. 398² § 1 k.p.c., ale nie przeprowadziła dostatecznej analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych, podnosząc jedynie ogólnikowo, że nie zachodzą w niniejszej sprawie jakiegokolwiek przesłanki, które uzasadniałyby przykładowo wznowienie postępowania.

Wątpliwy jest także sposób określenia szkody, wobec stwierdzenia, że w sprawie nie przysługuje skarga kasacyjna z uwagi na wartość przedmiotu sporu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

Odnosząc się do wniosków pełnomocników pozwanych Zakładów Metalurgicznych „S.” S.A. oraz I. S.A. zawartych w odpowiedziach na skargę o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania należy zauważyć, że zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy tzw. pełnomocnicy profesjonalni doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami, a do pisma

procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą, zaś pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Dotyczy to również odpowiedzi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Pełnomocnicy nie dołączyli do odpowiedzi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dowodów doręczenia drugiej stronie jej odpisu, ani dowodu jej wysłania przesyłką poleconą. Skoro odpowiedzi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinny z tej przyczyny zostać zwrócone, to nie jest możliwe rozpoznanie zawartych w nich wniosków o zasądzenie kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Na wniosek pełnomocnika strony pozwanej Skarbu Państwa–Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa zawarty w odpowiedzi na skargę, Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.